

eladásából (mintegy 250 ezer forint), részben pedig Endre eladott szoftverjeiből származik.

A két fiú mindemellett tanul, amikor idejük jut rá. József professzorai értékelik a fiú sok tekintetben úttörő munkáját, nem kéri tőle számon szigorúan az előadások látogatását. Endre a gimnáziumban felmentést kap a fizika-, matematika- és a kémia-órák alól, csak év végén kell vizsgáznia. „Cserében” már elsős korában ő tartja az érettségizőknak a számítástechnika-órákat.

A „Homelab” összeállításánál a gép mechanikája okozza a nagyobb gondot. A billentyűzet megkonstruálásához — a számos próbálkozás közben — szétszednek egy japán gépet. Megállapítják, hogy a billentyűk mozgását kis gumihengerek továbbítják. Először szilikongumból próbálják elkészíteni ezeket a kis hengereket. Ez azonban túlságosan drága megoldásnak bizonyult. Formatervező barátjuk javasolja, próbálják ki a Plasztisolt. „Ha guminyuszt lehet ebből készíteni, miért ne lehetne számítógép-billentyűzetet is?” József tehát nekiáll, és otthon, a gáztűzhelyben sütőgéti a műanyagporból a nyomógombokat. Ilyen és hasonló kisipari megoldásokkal 1984 márciusára készül el a „Homelab”. A Personal GT erre a gépre is igényt tart. A szerződést megkötik, ám a tapasztalatokon okulva a Lukács testvérek fenttartják maguknak a saját gyártású gépek forgalmazását.

Megvan tehát az új, a korábbiaknál korszerűbb, az eddigi műszaki és gazdasági tapasztalatokat egyesítő gép. Már „csak” gyártani kell. Ám kiderül, hogy az egy évvel korábban kapható alkatrészek immár nem kaphatók... Annyi pénzük pedig már nincs, hogy az éppen beszerezhető alkatrészekből több évre elegendő készletet felhalmozzanak. Már-már úgy tűnik, hogy József kénytelen feladni a magyar számítástechnika felvirágoztatására tett erőfeszítéseit. Igaz, a kényszerű pihenő nem is jönne rosszul, mert Józsefnek az elméleti fizika szigorlatra kell készülnie. Ekkor azonban megkéri, hogy szálljon be a szolnoki művelődési ház által meghirdetett „kit”-tábor megszervezésébe. József, szigorlat ide vagy oda, a csábításnak nem tud ellenállni.

Szokott lendületével nekiáll alkatrészeket felkajtatni, ami bizony legalább egy hónapot vesz igénybe, majd újabb hónap maga a tábor. Ez a harminc nap azonban kevésnek bizonyul arra, hogy működőképes számítógépek szülessenek. József éjszakai megint csak arra mennek rá, hogy keresi a gépek hibáit, éleszti azokat. (Közben megbukik a szigorlaton, a négy féléves anyag megtanulására szánt három nap nem bizonyult elegendőnek, majd másodszori nekifutásra átmegy.) A „Homelab” azonban holtpontra került, amibe az idősebb Lukács testvér természetesen nem tud beletörődni. A tábor adja az ötletet: árusítsák „kit”-ekben a gépet. József az *Ötlet* című újsággal társulva meghirdeti az akciót. Leközlök a kapcsolási rajzot, és megrendelhető tőlük az összerakáshoz szükséges egységcsomag. A vérbeli üzletemberek megint csak a fejüket fogják: ez egyet jelent a sok éves munka elköttyavetyélésével, hiszen így bárki ellophatja a konstrukciót. A testvérek ezzel természetesen tisztában vannak, de úgy ítélik: ez az egyetlen mód arra, hogy bizonyítsák: nem kóklerek, elgondolásuk megvalósítható és életképes. Az érdeklődés — amely a vártnál nagyobb — őket látszik igazolni. S ami leginkább meglepte a fiúkat, nemcsak amatőrök, hanem vállalatok és intézmények is jelentkeznek. Egy építőipari vállalat hegesztőgépek vezérlését oldja meg ilyen módon, egy kórház agydaganoatok elemzését végzi a kitből összerakott gépen. És jelentkezik a dombóvári UNIO Szövetkezet. Ők, miután megvettek egy kit-et és összeállították a számítógépet, megállapították, hogy a szerkezet kiválóan működik. Úgy gondolták érdemes a sorozatgyártással is megpróbálkozni. József azonban komoly feltételeket szab, bár eddigi tárgyalásai is ezért futottak zátonyra. Nemcsak a pontosságra és minőségre vonatkozóan vannak határozott elképzelései, hanem az árra is. Ragaszkodik ahhoz, hogy a gép 12—13 ezer forintnál ne legyen drágább, mert tudja, hogy a gyártás még így sem veszteséges. (A lehetséges partnerek viszont, amikor meghallják, hogy számítógépgyártásról van szó, azonnal nagy pénzeket szimatolnak és — József szerint — irreális haszonnal akarnak dolgozni.) Az UNIO mindezeket a feltételeket vállalja. A szövetkezet tehát megkapja a dokumentációt és a szerszámokat. A mintapéldányokat bemutatják a SKÁLA-nak. Az áruházlánc